

KRISTUS DRAUDZE UN LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:16-3:7, 1. Moz. 6, 1. Moz. 12, 5. Moz. 7:6-12, Gal. 3:6-16, Atkl. 12:17, 14:6-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības.” (Atkl. 14:12)

Stafetes skrējienā komanda parasti sastāv no četriem skrējējiem. Citās sacīkstēs komandas locekļi varbūt sacenšas cits ar citu, bet tagad, kā vienai komandai, viņiem ir jāiemācās domāt visiem kā viens. Skrējienā distances kopējais garums ir sadalīts vienādi uz visiem dalībniekiem. Katrs komandas loceklis skrien savā laikā, turot stafetes kociņu, ko viens komandas loceklis prasmīgi nodod nākamajam, kamēr trase ir noskrieta. Zināmā mērā stafetes kociņš ir vienīgais simbols nepārtrauktībai starp komandas locekļiem.

Dieva draudze ir kaut kas līdzīgs stafetes komandai. Sākot ar Ādamu Ēdenes dārzā, stafetes kociņš ir nodots tālāk un ir piedzīvojis vairākas glābšanas vēstures fāzes: sākot ar Noa līdz Ābrahāmam, Sinajam, Jaunās Derības draudzei, reformācijas draudzei un mūsdienām – tiem, kas pasludina trīs eņģeļu vēstis. Nepārtrauktības simbols Dieva draudzei ir Viņa likums, kas pēc grēkā krišanas vienmēr ir bijis kopā ar Dieva glābjošo žēlastību. Tie kopā izsaka evaņģēlija būtību.

Šīs nedēļas tēma izseko likuma (un žēlastības) nepārtrauktībai Dieva draudzē cauri laikmetiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. jūnijā!

No Ādama līdz Noa

Vienā ziņā mēs varam runāt par „Kristus draudzi” tikai kopš Jaunās Derības laikmeta, kad ticīgie bija liecinieki Jēzus dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai. Tomēr mēs varam redzēt „Kristus draudzi” plašākā kontekstā. Grieķu vārds „draudze” ir „ekklesia”. Aizgūts no laicīgās pasaules, tas attiecas uz tiem, kas ir “izsaukti ārā”. Katrā paaudzē Dievs ir „izsaucis” ļaudis, lai atspoguļotu Viņa gribu ar savu uzticīgo, mīlestības un paklausības pilno dzīvi.

Izlasi 1. Moz. 2:16-3:7! Kāds pārbaudījums bija dots Ādamam un Ievai? Kāpēc pilnīgām būtņēm tāds bija vajadzīgs? _____

Lai spētu mīlēt, Ādams un Ieva bija radīti kā morāli brīvas būtnes. Viņiem bija jābūt spējai un brīvībai darīt nepareizi, lai gan viņiem nebija nekāda iemesla tā darīt. Pārbaudījums pie koka bija morāls pārbaudījums: kā viņi izlietos savu Dieva doto morālo brīvību?

Atbildi mēs zinām.

Morāles centrā ir likums – Dieva likums, kas definē labo un ļauno mūsu dzīvē (ievēro: koku sauc par „labā un ļaunā atzišanas koku”). Kāda jēga būtu likumam, kas aizliedz melot, zagt un nogalināt, ja šīs būtnes nebūtu spējīgas izdarīt kādu no šīm darbībām? Likums pats par sevi būtu bezjēdzīgs Universālā, kurā dzīvotu automāti – būtnes, kas spētu darīt tikai labo. Tomēr Dievs neizvēlējās radīt mūs tādus. Viņš nevarēja radīt mūs tādus, ja gribēja būtnes, kas spēj patiesi mīlēt.

Lai gan pēc krišanas Ādamam un Ievai bija jānodod „stafetes kociņš” nākamajām paaudzēm, cilvēces morālā krišana bija ātra un netīra. No viņu pirmajiem diviem dēliem tikai Ābels izvēlējās pievienoties Dieva draudzei, bet Kains nonāca iekāres, melošanas, slepkavības un vecāku necieņas gara vadībā. Sliktais kļuva arvien jaunāks, līdz kamēr Jaunais nomāca labo un plūdu laikā par Kristus draudzes locekļiem sevi varēja saukt tikai Noa un viņa ģimene.

Cik reizes pēdējās 24 stundās tev bijis jāpieņem morāls lēmums, izmantojot brīvību, kas mums dota Ēdenē? Kas tie bija par lēmumiem, un cik ļoti tie saskanēja ar Dieva morāles likumu? _____

No Noa līdz Ābrahāmam (1. Moz. 6:5-9)

Pasaule, kurā piedzima Noa, bija ļaunāka nekā jebkura sabiedrība, kas jebkad ir eksistējusi – tas nozīmē, ka tā bija ļoti ļauna. Cilvēki toreiz dzīvoja gandrīz tūkstoš gadus, tāpēc nav grūti iedomāties, cik ļoti ļaunais varēja ietekmēt sabiedrību līdz pat tādai pakāpei, ka Dievam bija jānožēlo cilvēka radīšana.

Izlasi 1. Moz. 6. nod. un tad atbildi uz šiem jautājumiem:

1. Kā saprast domu, ka Dievs „nožēloja” cilvēces radīšanu? Kāpēc tas nenozīmē, ka Dievs nezināja, kas notiks? (Sk. 5. Moz. 31:15-17) _____

2. E. Vaita raksta, ka apzīmējums „Dieva dēli” un „cilvēku meitas” attiecas uz uzticīgiem vīriešiem, kas precējās ar neuzticīgām sievietēm. Ko mēs varam mācīties no 1. Moz. 6 par draudzes mijiedarbību ar pasauli? _____

3. Nosauc dažas lietas, ko šie cilvēki darīja, kas Dievam nepatika, un kā tās ir saistītas ar Viņa likumu! _____

4. Aplūko Noa aprakstu 1. Moz. 6. nodaļā! Ko šis pants atklāj par viņu; kas palīdz mums saprast, kāda tipa cilvēks viņš bija, īpaši tādā samaitātā pasaulē? Vienlaikus, kāpēc Noa bija vajadzīga „žēlastība” Kunga acīs? Ko tas mums stāsta par attiecību starp ticību un Dieva likumu jau toreiz, senajos laikos? _____

No Ābrahāma līdz Mozum

Pēc plūdiem Noa un viņa dēlu atbildība bija nodot Dieva gribu saviem pēctečiem. Noa ģimene zināja, ka globālā iznīcība bija nākusi pasaulē tāpēc, ka cilvēce bija atteikusies paklausīt Dieva likumam, un, piedzīvojusi Dieva žēlastību, viņi varēja kaut ko darīt, lai palīdzētu attīstīties uzticīgākai paaudzei. Diemžēl drīz pēc plūdiem zemes iedzīvotāji atkal sacēlās (1. Moz. 11:1-9). „Daudzi no viņiem noliedza Dieva eksistenci un plūdus piedēvēja dabas spēku darbībai. Citi ticēja kaut kā pārāka esamībai un ka Viņš bija tas, kas iznīcināja pirmsplūdu pasauli. Un viņu sirdis, līdzīgi Kaina sirdij, sacēlās pret Viņu.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 119. lpp.)

Ko 1. Moz. 12 un 15:1-6 atklāj mums par to, kā likums un žēlastība darbojas kopā?

Dievs aicināja Ābrahāmu, Šēma pēcteci, un slēdza svētības derību ar viņu (1. Moz. 12:1-3). Bībelē nav uzrakstīts, kāpēc Dievs aicināja Ābrahāmu. Nešķiet, ka viņam bija tāds pats taisns apraksts, kāds bija Noa. Patiesībā uzreiz pēc aicināšanas, šķiet, viņš parādīja sevi kā glēvuli un meli (1. Moz. 12:11-13), pārkāpjot Dieva likumu. Tomēr Ābrahāms bija cilvēks ar patiesu ticību, un Dieva žēlastībā šī ticība viņam tika piedēvēta par taisnību. Lai gan viņš nebija pilnīgs, viņš bija labprātīgs klausīties Dieva balsi, pat ja tas nozīmētu uzticēties Dievam lietās, kas no cilvēciskā skatu punkta liekas neiespējamās.

Ābrahāms nebija vienīgais, kas bija labprātīgs klausīties Dieva balsi un paklausīt Viņa likumiem. Arī faraons, abi Abīmelehi un Jāzeps apzinājās, ka Dievs neatzīst laulības pārkāpšanu un melošanu. Otrais Abīmelehs pat norāja Īzaku par to, ka viņš bija pakļāvis Abīmeleha ļaudis kārdinājumam (1. Moz. 26:10). Lai gan Dievs bija izvēlējies Ābrahāmu īpašam uzdevumam, bija ļaudis daudzās dažādās tautās, kam bija bijība Dieva priekšā. Pēc tam, kad Ābrahāms un viņa militārā alianse bija uzvarējusi Kedarlaomeru un viņa koalīciju, Ābrahāmu svētīja ķēniņš Melhisedeks, kas bija „visaugstā Dieva priesteris” (1. Moz. 14:18). Tas ir vēl viens pierādījums, ka tajā laikā pasaulē pastāvēja Dieva atziņa, pat pirms Mozus darba un kalpošanas.

No Mozus līdz Jēzum

Lai gan senie likumu kodeksi, kas atrasti Ēģiptē un Mezopotāmijā, arī ir pierādījums plaši izplatītām zināšanām par Dieva likumā atrodamajiem priekšrakstiem un principiem, neviens no tiem nav pilnīgs. Patiesībā daudzi no šiem kodeksiem saturēja arī likumus, kas veicināja elkdievību un citas darbības, ko Dievs vēlāk nosodīja. Tādējādi Dievs izvēlējās cilvēkus būt par Sava īstā likuma pārvaldītājiem. Šie cilvēki bija ebreju tauta, Ābrahāma pēcteči un mantinieki derības apsolījumam, kas viņam bija dots pirms daudziem gadsimtiem – apsolījumam, kura galīgais piepildījums bija tikai Jēzus.

Izlasi 5. Moz. 7:6-12! Kā šie panti atklāj ciešo saistību starp likumu un žēlastību? _____

Kad Dievs izvēlējās Israēlu par Sava likuma glabātāju, Viņš zināja, ka viņi ir nepilnīgi cilvēki. Tik un tā Viņš uzticēja tiem pienākumu līdzdalīt Viņa gribu citiem nepilnīgiem cilvēkiem. Jau pats apzīmējums „priesteru valsts un svēta tauta” (2. Moz. 19:6) parāda, ka Israēlam bija jāklūst par Dieva priesteriem visai pasaulei. Tā bija tauta, kas bija izredzēta nest patiesību par Dieva gribu visām kļūdainajām tautām. Un, neskatoties uz Israēla kļūdām, neveiksmēm un reizēm atklāto sacelšanos, Mesija tik un tā piedzima, dzīvoja, kalpoja un nomira starp šiem ļaudīm, piepildot pirms daudziem gadsimtiem Ābrahāmam doto derības apsolījumu.

Izlasi Gal. 3:6-16! Ko Pāvils raksta tādu, kas palīdz labāk saprast derības apsolījuma patieso nozīmi? _____

Lai gan daudzi senajā Israēlā ar lietvārda “sēkla” vienskaitļa formu saprata Israēlu kā kopienu, Pāvils šeit runā par Jēzu kā par patieso un pilnīgo derības apsolījuma piepildījumu. Tā pats evaņģēlijs ar skaidro uzsvāru gan uz likumu, gan žēlastību vispilnīgāk atklāj un parāda derību.

Padomā par visiem garajiem laikmetiem, kas bija pagājuši no Ābrahāmam dotā derības apsolījuma līdz pat Kristus laikam. Ko tas mums stāsta par pacietības nepieciešamību, uzticoties Dievam? _____

No Jēzus līdz atlikumam

Kopš Ēdenes Dieva draudze vienmēr ir bijusi pilna ar kļūdainiem cilvēkiem. Tiem, kam bija jābūt par Dieva taisnības lieciniekiem, pašiem bija nepieciešama taisnība. Nododot „stafetes kociņu” no paaudzes paaudzē, neviens skrējējs nebija pietiekami vērtīgs, lai šķērsotu finiša līniju. Neviens, kas bija saņēmis likumu, nebija spējīgs aizsniegt taisnības līmeni. Cilvēce, kā likās, bija iekritusi bezjēdzības ritenī, meklējot Dieva atzinību.

Tomēr, kad likās, ka visas cerības bija pazudušas, Dievs sūtīja Savu Dēlu „pārņemt stafetes kociņu”. Jēzus kā otrais Ādams ienāca šajā pasaulē bez grēka, un, pastāvīgi nododoties Savam Tēvam, Viņš palika paklausīgs līdz pat krustam. Ar Savu augšāmcelšanos Jēzus šķērsoja finiša līniju, jo Viņš salauza nāves ķēdi. Tagad, pateicoties Gara spēkam, augšāmcēlies Kristus līdzdala Savu augšāmcelšanos katram ticīgajam. Šī vēsts, kas vienmēr ir derības apsoliņuma centrā, visskaidrāk bija saprotama pēc tam, kad Jēzus pabeidza Savu zemes kalpošanu un sākās Jaunās Derības draudze.

Diemžēl kristīgā draudze, pat ar visu tai esošo gaismu, reizēm bija vēl mazāk uzticīga derībai nekā senais Israēls, un dziļā atkrišana drīz guva virsroku gandrīz visur. Reformācija, kas sākās 16. gadsimtā, sāka iet pretējā virzienā, bet pat tā sāka grīļoties, un daudzas viltus doktrīnas un mācības kristīgajā pasaulē saglabājās, tai skaitā (kā mēs to redzējām) nepareizie uzskati par likuma lomu un nolūku Jaunās Derības kristietībā. Dievs izsauca esamībā atlikuma tautu, lai atjaunotu daudzas zudušās patiesības.

Izlasi Atkl. 12:17 un 14:6-12! Kā šie panti atklāj gan likumu, gan žēlastību Dieva pēdējā brīdinājuma vēstī pasaulei? _____

Kā mēs redzējām, „Dieva baušļu” ievērošana ir Dieva norādītais veids, kā parādīt patiesu mīlestību. Tomēr kā mēs šos baušļus varam ievērot tikai ārēji, bet patiesi neparādīt mīlestību tā, kā vajadzētu? Kāpēc mēs nevaram patiesi ievērot baušļus, ja neparādām mīlestību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Trīs eņģeļi Atkl. gr. 14. nodaļā attēlo ļaudis, kas pieņem ar Dieva vēstīm doto gaismu un iziet kā Viņa pārstāvji, lai liktu atskanēt brīdinājumam visos Zemes platuma un garuma grādos. Kristus par saviem sekotājiem saka: „Jūs esat pasaules gaisma!” Katrai dvēselei, kas pieņem Jēzu, Golgātas krusts saka: „Redziet dvēseles vērtību! Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai!” (Marka 16:15) Šo darbu nekas nedrīkst aizkavēt. Tas ir vissvarīgākais pienākums šajā laikā un tam jāsniedzas līdz mūžībai. Mīlestība, kādu Jēzus parādīja cilvēku dvēselēm to glābšanas labā pienestajā upurī, pamodinās darbam visus Viņa sekotājus.” (E. Vaita „Liecības draudzei”, 5. sēj., 455., 456. lpp.)

„Trešā eņģeļa vēsts ir vissvarīgākā tēma, kas ietver pirmo un otro eņģeļa vēsti. Visiem vajadzētu saprast patiesības, ko satur šīs vēstis, un parādīt tās ikdienas dzīvē, jo tas ir būtiski glābšanai. Mums ir jāpēta nopietni, ar lūgšanām, lai mēs saprastu šīs lielās patiesības, izmantojot visu savu spēku mācīties un saprast.” (E. Vaita „Evaņģelizācija”, 196. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Atkl. 12:17 apraksta “atlikumu” kā tos, kas ievēro Dieva baušļus un tur Jēzus liecību. Ņemot vērā, ka ir tik daudzi simti citu sabatu ievērojošo kristīgo baznīcu visa pasaulē, kāds ir īpašais septītās dienas adventistu nolūks? Ko mēs mācām tādu, ko šīs citas baznīcas nemāca, kaut arī tās ievēro septītās dienas sabatu?

2. Izlasi Rom. 4:3, Gal. 3:6 un Jēk. 2:23 kopā ar kontekstu! Kā šie panti palīdz mums saprast glābšanu ticībā?

3. Ievēro, ka pirmajā eņģeļa vēstī, kas sākas ar „mūžīgo evaņģēliju”, tiek pasludināts arī tas, ka „tiesas stunda ir atnākusi”. Trīs eņģeļu vēstīs kopā atklājas evaņģēlijs, likums un tiesa. Kā mēs saprotam likuma un žēlastības lomu tiesā? Kā tie visi sader kopā?
